

[Hans Thyge Jacobsen.]

sådan samfundsmæssig karakter i negativ retning, at man med alle midler bør søge at komme frem ad forskningens og bekæmpelsens vej. Så vidt jeg er underrettet — det er det sidste, jeg har hørt — skyldes en femtedel af samtlige dødsfald kræftlidelse. Man har, som sagt, gjort meget fra deres side, som har med undervisningen af de vordende læger at gøre. Undervisningen af de medicinske studenter i så henseende foregår jo på de store kirurgiske og medicinske afdelinger, men alt sammen som noget ved siden af det egentlige, og behandlingen af kræftpatienter foregår, som vi ved, på radiumstationerne. Der er visse professorer, som af eget initiativ har undervist studenterne specielt i de spørgsmål, der vedrører kræftlidelsen og dens behandling, selvom en sådan undervisning slet ikke hører ind under deres professorater; de to professorer i Aarhus og København, det her navnlig drejer sig om, er jo professorer i radiologi og slet ikke i kræftforskning. Nu er det netop sådan, at der er sket overmåde store fremskridt i efterforskningen af denne lidelses karakter og også i behandlingen af den. Det er navnlig behandlingen med røntgenstråler, man nu er kommet meget stærkt ind på, men man understreger, at denne del af lægevidenskaben er et speciale, som fordrer en fuldkommen koncentration af sin udøver, og efter alt, hvad der således foreligger indtil i dag, forekommer det mig, at det ville være ønskeligt, om man kunne nå frem til at få en selvstændig lærestol i kræftforskning; udgiften kan dog ikke være så stor i sammenligning med de store tab, som denne sygdom volder samfundet økonomisk set. Jeg vil tillade mig at henstille til den højtærede undervisningsminister, at dette ikke blot tages under overvejelse, men også kommer til udførelse.

Jeg har set, at den højtærede socialminister har bestemt, at vi ikke skal søge at inddrive underholdsbidrag til børn født udenfor ægteskab, som tyske soldater er fædre til, og det skal jeg ikke sige imod. Jeg tror, at den højtærede socialministers begrundelse for dette standpunkt er rigtig; det ville være omgivet med alt for store viderværdigheder og koste altfor meget at få en sådan inddrivelse igangsat. Dog vil jeg gøre opmærksom på, at der også her er et område, på hvilket vi har noget til gode i Tyskland. Jeg går ud fra, at hvad vi har til gode for, hvad Tyskerne har skadet vort land økonomisk, vil vi også fastholde som en fordring. Der kan jo komme andre tider efter disse. Det kan jo være, at Tyskland igen økonomisk kommer til kræfter, og så går

jeg ud fra, at den fordring på mange, mange milliarder kroner, vi har på dem, vil blive anmeldt, og jeg vil gerne henlede den højtærede socialministers opmærksomhed på, at så bør også et sådant beløb tages med i betragtning. Naturligvis lyder det ikke af så forfærdelig meget, når vi siger, at det drejer sig om 3 mill. kr. om året, men der er dog tale om tidsrummet indtil barnets fyldte 18. år, altså et halvt hundrede mill. kr., og det er dog et betragteligt beløb, vi her skal udrede på de forsømmelige barnefædres vegne. Jeg vil henstille til den højtærede socialminister at have i erindring, at også denne fordring gøres gældende ved tid og lejlighed.

Der er et andet spørgsmål, som jeg kunne lide at stille — jeg ved ikke, om det er den højtærede socialminister, jeg skal spørge, eller om det er den højtærede justitsminister — men altså: disse feltmadrasser, skal de også gå fri for retsforfølgning? Det er dog ganske ejendommeligt, at vi retsforfølger landssvigere — naturligvis — og vi retsforfølger værnemagere — naturligvis —, og vi ved allesammen, hvorledes der er opstået mange mellemtilfælde, og hvor meget tvivl der er om både det ene og det andet tilfælde; men disse pigebørn, som sætter børn i verden med tyske soldater, og som så overlader til samfundet at overtage alimentationsbidragene, skal de virkelig være fri for nogen som helst tiltale eller nogen som helst risiko og retsforfølgning? Det synes jeg ikke om; jeg tror, det er forkert.

Jeg ved nok, at befolkningen tog sig selv tilrette på visse tidspunkter under besættelsen, netop overfor denne kategori af landssvigere, men al selvtægt er forbundet med mange utiltalende momenter. Skal altså virkelig disse 5 000 pigebørn her i landet, som har sat børn i verden med tyske soldater, og som vi nu skal betale alimentationsbidragene til, være ganske fri for nogen som helst risiko eller noget tab i denne anledning? Jeg gør opmærksom på, at der er mange, mange medlemmer inden for alle partier her på rigsdagen, mange, som altid har været af den opfattelse, at forsømmelige barnefædre ikke burde have valgret og valgbarhed til offentlige forsamlinger. Hvis det stod os frit for at foretage en afstemning om dette på stedet, er jeg ikke i tvivl om, hvordan den ville falde ud, for langt det store flertal indenfor alle partier ville sige: det er ret og rimeligt, at så længe en mand ikke betaler sin skyldighed, ikke betaler til de børn, han har sat i verden, kan han ikke have valgret og valgbarhed. Men det forekommer mig, at det burde undersøges, om ikke disse pigebørn, de såkaldte